

GÖYƏRCİN

ISSN-0207-4710
2013-cü il

8

KİÇİK SIÇANIN BÖYÜK SƏRGÜZƏŞTLƏRİ





Tərcümə edib işləyəni
Rafiq Yusifoğlu

RƏSSAMLAR:

İlqar

Afər

Mətanət

Səbinə

Aytən

KİÇİK SİÇANIN BÖYÜK SƏRGÜZƏŞTLƏRİ



Bakı 2013

AZMAN VƏ QARDAŞLAR

(Şotland nağılı)

Bir kişinin üç oğlu var idi. Onlar ac-
yalavac yaşayırdılar. Vəziyyətdən çıxmaq
istəyən böyük oğul atasından bir at, bir it və
bir şahin istədi.

İstədiyini alan böyük qardaş meşəyə ova
getdi. Lakin o, heç nə ovlaya bilməyib
meşədə azdı. Atı bir ağaca bağlayıb, istədi
ki, özünə yatmaq üçün yarpaqlardan döşək
düzəlsin. Elə bu vaxt onun gözüne uzaqda
parlayan bir işıq dəydi. Oğlan sevincək
işığa sarı getdi. Qarşısına gözəl, yaraşığılı
bir imarət çıxdı. Nə qədər döydü, giriş
qapısını onun üzünə açan olmadı...Oğlan
buynuzdan düzəldilmiş ov tütəyini bərkdən
çaldı ki, bəlkə onun səsinə eşidib qapını
açalar.

Elə bu zaman qapılar açıldı. Oğlan atın
belində saraya daxil oldu. Şahin onun əlinin



üstündə, it isə onun yanında idi. Böyük qardaş dostlarını yerbə-
yer eləyib, sarayı gəzdi. Üstün-
də hər cür ləziz xörəklər olan
süfrənin arxasında oturub,
doyunca yedi.

Gecənin yarısı o, yataq otaq-
larından birinə keçib yatmaq
istəyəndə elə bil yer silkələndi,
sarayın qapısı açıldı. Nəhəng
canlı evə daxil oldu və oğlanı
sorğu-suala tutdu:

-Sənin atın bərk qaça bilirmi?

-Əlbəttə...

-Mənim bu tükümü aparıb

atının boynuna dolasan, o, daha da
bərk qaça bilər.

Oğlan tükü aparıb atının boynuna
sarıdı.

Azman soruşdu:

-Sənin itin dişləyə bilirmi?

-Əlbəttə...

-Mənim bu tükümü aparıb onun
boynuna dolasan, o, daha güclü olar.

Oğlan Azmanın tükünü itin boynu-
na sarıyıb gələndə bu qeyri-adi
məxluq soruşdu:

-Sənin şahinin dimdikləyə bilirmi?

-Əlbəttə...

-Onda bu tükümü də aparıb onun
boynuna dola.

Oğlan işini görüb geri qayıdanda
Azman əlindəki çubuqla onu vurdu.
Böyük qardaş da, at da, it də, şahin də
o saat daşa döndülər.

Böyük qardaşını axtaran ortancıl
qardaşın başına da Azman həmin
oyunu açdı.

Növbə kiçik qardaşa çatdı. Kiçik
qardaş Azmanın verdiyi tükünü gizlin-
cə yandırdı. Azman onu çubuqla vur-
maq istəyəndə, oğlan kənara çəkilib,

fit çaldı. At Azmanı təpikləməyə, it
dişləməyə, şahin isə dimdikləməyə
başladı.

Ağrıya tab gətirməyən Azman öldü. Kiçik
qardaş onun çubuğunu götürüb daşa
dönmüş qardaşlarına vuran kimi onlar
dirildilər. Sevincdən qucaqlaşdılar. Gedib
atlarını da gətirdilər. Onlar Azmanın
sarayında xoşbəxt yaşamağa başladılar.

Rəssam

Mətanət



LEOPARD VƏ ANTILOP

(Xəliq nəğməsi)

Uzunmüddətli quraqlıq olduğu üçün nə insanlar, nə də heyvanlar yeməyə bir şey tapa bilmirdilər.

Antilop fikirləşdi ki, Mavanın yanına getsin və ondan xahiş etsin ki, yağış yağdırsın. O, hökmdarın yanına gedib dedi:

-Bizim torpağımıza yağış yağdır. Əgər belə ələsən, yeni məhsul yetişəndə mənə bayram münasibətilə yeyərsən.

Mava razılaşdı. Çoxlu yağış yağdırdı. Həmin il bol məhsul yetişdi. Bayram vaxtı hökmdarın yadına Antilopun sözləri düşdü. Öz çaparlarını onun yanına göndərdi.

Mavanın xidmətçiləri Antilopun yanına gəldilər ki, onu aparsınlar. Antilop dedi:

-Mən helə çox balaca və arğam. Qoyun bir az yekəlim və kökəlim, sonra gəlib mənə apararsınız.

Xidmətçilər qayıdıb Antilopun sözlərini başçılarna danışdılar. Mava gözlemək qərarına gəldi. Bir müddət sonra qulluqçular yenə Antilopun yanına gəldilər. Antilop hər dəfə helə kökəlmədiyini söylədi, xahiş elədi ki, bir az da gözləsinlər.

Bu münvalla bir neçə il keçdi. Bir dəfə qulluqçular Antilopun yanından qayıdanda onun qonşusu Leoparda rast gəldilər. Leopard soruşdu:

-Dostlar, xeyir ola, nə çox buralara gəlib - gedirsiniz?

Qulluqçular hər şeyi olduğu kimi danışdılar. Leopard gülüb dedi:

-Antilop heç vaxt bundan artıq böyüyə bilməz. Gözləməyin, get-gəlin mənası yoxdur. Onu elə bu gün tutub başçınıza aparın.

Qulluqçular başçılarının yanına gedib Leopardın sözlərini ona çatdırdılar. Başçı qəzəbləndi. Əmr elədi ki, elə bu saat yola düşüb Antilopu götürsünlər.

Qulluqçular geri qayıtdılar. Antilopu tutub başına kəndir bağladılar və onu Mavanın yanına aparmaq istədilər. Yolda onlar Leopardla qarşılaşdılar. Leopard kinayə ilə Antilopa dedi:

-Hara gedirsən, əziz dost?

-Mava çağırır ki, yediyi ətlərin sürməyününü gəmirim.

-Sənin ki dişlərin yoxdur?!

-Neyləyim, dişli olan dostlarımı axtarsam da heç birini tapa bilmədim.

Leopard incidi:

-Bəs sən bilmirsən ki, mənim dişlərim necə itidir?!

O, kəndiri Antilopun boynundan çıxarıb öz boynuna keçirdi.

Qulluqçular Leopardı Mavanın həyatına gətirdilər. Leopard gördü ki, bir uşaq ağlayır. Anası onu sakitləşdirib deyir:

-Ağlama, oğlum, bu gün sənin atan nəhəng bir heyvan kəsəcək, gözəl bir qonaqlıq olacaq.

Bu sözləri eşidən Leopard dəhşətə gəldi və başa düşdü ki, Antilop ona kəlek gəlib.

O, tez ipi boynundan çıxarıb qaçdı. Bəxti gətirdi ki, onu görənlər olmadı. Leopard yolda Antilopa rast gəldi. Onun boğazından yapışdırıb öz mağarasına apardı. Odun yığdı ki, Antilopu bişirib yesin. Elə bu vaxt eşitdi ki, Antilop dodağının altında nəse danışır. Leopard təəccüblə soruşdu:

-Antilop, sən kiminlə danışırısan?

Antilop cavab vermədi. Öz-özünə nə işə danışdı. Leopard sualı birdə təkrar edəndə Antilop dedi:

-Mavanın qulluqçuları sənin dalınca gəliblər. Tez ol, qaç, öz canını qurtar!

Leopard cəld öz yuvasından çıxıb meşəyə qaçdı. Bir daha geri qayıtmadı. Antilop Leopardı belə aldatdı.

Rəssam
Afər



KİÇİK SIÇANIN BÖYÜK SƏRGÜZƏŞTLƏRİ

(Eskimos nağılı)

Bir dəfə siçan balası səyahətə çıxmaq istədi. Günəşli bir gündə nənəsi onu yola saldı. Siçan balası yola düşdü. Az getdi, üz getdi, dərə-təpə düz getdi, axır ki, onun qarşısına böyük bir göl çıxdı. Siçan balası diqqətlə dörd tərəfə baxdı, gözlərinə heç kəs dəymədi. Lovğa-lovğa dedi ki, qarşıma çıxan olsaydı, ona öz gücümü göstərirdim.

Siçan balası özünü deryaya vurdu. Bir göz qırpımında gölü üzüb keçdi, suyunu çırpa-çırpa düşündü:

-Hətta delfin mənim qədər üzsəydi, indi yorulub əldən düşmüşdü...

Siçan balasının üzüb keçdiyi göl isə əslində yağış ilə dolmuş at izi idi.

Siçan balası başqa bir ciğir ilə öz yolunu davam etdirdi. Qarşısına uca, upuca bir dağ çıxdı. Siçan balası dörd tərəfi diqqətlə nəzərdən keçirib deyindi:

-Heyf ki, ətrafda heç kəs yoxdu. Yoxsa mən marallara göstərərdim ki, dağın üstündən necə tullanmaq olar.

Siçan balası bircə sıçrayışla dağın bu üzündən o üzünə tullandı.

Əslində bu dağ yox, bir ovuc qurumuş ot topası idi.

Siçan balası öz yoluna davam elədi. Qarşısına iki ayı rast gəldi. Onlar bir-biri ilə ölüm-dirim savaşına çıxmışdılar.

Siçan balası onların üstünə qışqırdı:

-Dayanın, yoxsa bir-birinizi öldürmək fikriniz var?!

Ayılar onu heç saya da salmadılar. Qəzəblənən siçan balası özünü onların arasına atdı, quyruğu ilə hərəsinə bir zərbə vurub onları ayırdı. Lovğa-lovğa dedi:

-Mən çox güclü və qüvvətliyəm. Sözümə baxmasanız, ikinizi də öldürəcəyəm.

Ayıların hərəsi bir tərəfə qaçıb getdi. Əslində onlar ayı yox, bir-biri ilə savaşan iki böcek idi.

Siçan balası özündən razı halda dedi:

-Bugünkü səyahətim kifayətdir. Evə qayıtmaq vaxtıdır.

Siçan balası evə qayıtdı və başı-

na gələn sərgüzəştləri öz nənəsinə danışdı.

-Eh, nənəcan, heç bilirsən necə qəhrəmanlıqlar göstərmişəm?!

Nənəsi ah çəkib dedi:

-Axmaq siçancıyız, hələ sənin başına çox işlər gələcək...

Rəssam
Aytən



AĞILLI DOVŞAN

(Birma nağılı)

Qədim zamanlarda bir bacı və bir qardaş yaşayırdı. Onların ataları öləndə bacı ilə qardaş atadan qalan mirası böldülər. Qardaş gözəl, kök öküzü özünə götürdü, arıq inəyi isə bacısına verdi. Aylar keçdi, inək gözəl bir buzov doğdu. Qardaş onu oğurlayıb öküzün yanına saldı və dedi ki,

bu buzovu mənim öküzüm doğub. Bacısı nə qədər yalvardısa, qardaş sözündən dönmədi. Dedi ki, buzov mənimdir.

Mübahisə uzandı, nəhayət, onlar məhkəməyə müraciət etmək qərarına gəldilər. Qardaş bir quşu, bacı isə bir dovşanı özünə vəkil gətirdi. Məhkəmə günü təyin edildi. Təyin edilən gün hamı məhkəməyə vaxtında gəldi. Bacının vəkili dovşan isə gəlib çıxmadı. Məhkəməni o gələne qədər təxirə saldılar. Nəhayət, dovşan gəlib çıxdı. Hakimin ona bərk acığı tutdu:

-Ey, dovşan, sən lap ağ elədin. Məhkəməyə hörmət etməyəndən, vaxt qiymətləndirməyəndən vəkil çıxarmı?

-Çıxmaz, yoldaş hakim,-dovşan arxayınlıqla cavab verdi:-Ancaq mənim vacib işim olduğu üçün gecikmişəm.

-Məhkəmədən də vacib iş var?-Hakim əsəbi-əsəbi soruşdu.

-Var, möhtərəm hakim,- dovşan cavab verdi.



Rəssam
Aytən

Hakim soruşdu:

-O, nə işdi elə?

-Möhtərəm hakim, torpaq od tutub yandı. Mənim onun üstündə yaşayanlara rəhmim gəldi. Tez çamadanı götürüb dənizə getdim. Onu su ilə doldurub gətirdim ki, yanğını söndürüm. Elə buna görə də məhkəməyə gecikdim.

Hakim acı-acı güldü.

-Əgər torpaq yansaydı, onu yəqin ki,

biz də bilərdik. İkincisi, heç çamadanla da su daşımaq olar? Axmaq dovşan, sən dəyəsen sərsəmləyirsən.

Dovşan arxayınlıqla dedi:

-Möhtərəm hakim, əgər bu sərsəmləməkdirsə, onda sualıma cavab verin. -Harda görünüb ki, öküz bala doğa?

Hakim gülümsünüb dedi:

-Sən çox müdrik dovşan imişsən!

Məhkəmənin qərarı ilə ədalət bərpa oldu, buzovu qaytarıb bacıya verdilər.

BUQƏLƏMUNUN RƏNGİ NECƏDİR?

(Afrika nağılı)

Bir dəfə Allah öz elçisini yerə göndərib tapşırırdı ki, bütün canlıları bir yerə toplansın.

Hamı bir yerə toplaşanda Allah dedi:

-Kim necə yaşamaq istəyirsə, utanmadan söyləsin. Mən hamının arzusunu yerinə yetirəcəyəm.

İnsan dedi:

-Mən kənddə yaşamaq, əkmək, becərmək istəyirəm.

-Biz isə meşədə yaşamaq istəyirik,-heyvanlar dilləndilər.

Buqələmun isə heç nə demədi. Allah ondan soruşdu:

-Bəs sən bir şey istəmirsən?

-İstəyirəm ki, mən harda olsam, ora mənə məxsus olsun.

-Yaxşı,- Allah razılaşdı. - Hamı öz arzusuna çatacaq.

O vaxtdan insanlar kənddə, heyvanlar isə meşədə yaşayırlar. Buqələmun hara gedirsə oranın rəngini götürür. Elə buna görə də hər yerdə özünü təhlükəsiz və rahat hiss eləyir.



İT VƏ TOYUQ

(Bifaa-Afrika nağılı)

Toyuqla it dost idilər. Onlar eyni evdə yaşayırdılar. İt evin kənarında, Toyuq isə küncdəki hində!

Bir dəfə axşam qaranlıq çökəndə Toyuq qapını bağlamağa əridi. İtdən xahiş etdi ki, həyətin qapısını bağlasın. İt ona belə cavab verdi:

-Əgər istəyirsənsə, dur, qapını özün bağla. Mənim üçün həyətdə, yaxud küçədə yatmağın heç bir əhəmiyyəti yoxdur. Hamı bilir ki, it ömrü nə deməkdir.

Toyuq hində öz yerini təzəcə isitmişdi. Elə buna görə də gedib həyətin qapısını bağlamaq istəmədi:

-Özün bilərsən, qapını bağlamırsan,

bağlama. Onsuz da mən hində yaşayıram, heç nədən qorxum yoxdur.

Gecəyarı həyətdə tülkü girdi, o İtin yanından yavaşca keçəndə tülkünü aşırmaq tutdu və Toyuq fürsətdən istifadə edib qaçdı. Evə gələndə it soruşdu:

-Hara getmişdin?

Toyuq ona cavab vermədi. Hinə girib yatdı. Səhərişi gün axşam it toyuğa dedi:

-Yaxşı budur, dur qapını bağla, yoxsa tülkü gələcək səni aparar. Mən tülküdən qorxmuram, ona görə də qapını bağlamayacam!

Dünənki hadisəni xatırlayan Toyuq tez durub qapını bağladı. Elə o vaxtdan toyuqların hamısı qapısı bağlı hində yaşayırlar.



Rəssam
Səbinə

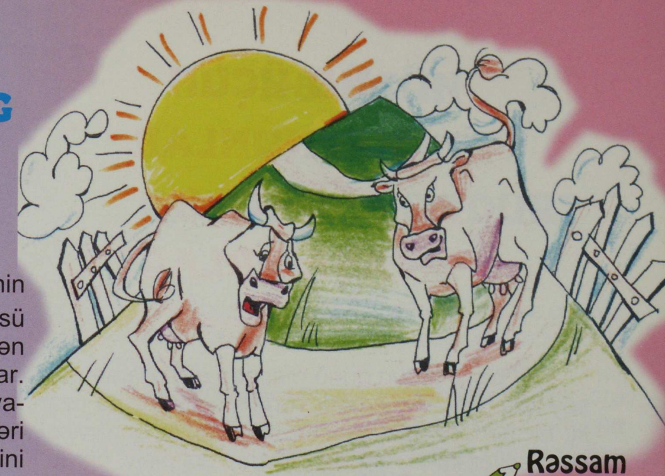
İNƏKLƏRİN DALAŞMASI PƏLƏNG ÜÇÜN BAYRAMDI

(Birma nağılı)

Qədim zamanlarda qalın bir meşənin kənarındakı çəməndə naxirinek sürüsü otlayırdı. İnekələr heç vaxt bir-birlərindən ayrılmır, naxirdən kənara çıxmırdılar. Meşədə yırtıcı, qanıçən bir pələng yaşayırdı. O, ağız sulana-sulana, inekləri müşahidə edir, onların təkənməsini gözləyirdi. Sürü isə elə bil qaya parçası idi, bütün ineklər bir addım da olsun bir-birlərindən ayrılmırdılar.

Bunu gören pələng ineklər arasında nifaq, düşmənçilik yaratmaq fikrinə düşdü. Bir dəfə o, fürsət tapıb bir inəyə yaxınlaşdı. Piçiltıyla dedi:

-Qulaq as, əyribuynuz! O dikbuynuz, təpəl inəyi görürsən? Onun səndən



Rəssam
Afər

zəhləsi gedir. Firsət düşsə, səni buynuzlayıb qayadan uçurar...

Pələng bunu deyib əyribuynuzdan uzaqlaşdı. Dikbuynuz, təpəl inəyə yaxınlaşmış hiyləgər dilini işə saldı:

-Ey, dikbuynuz, o əyribuynuz inəyi görürən? Sənin qanını içməyə belə hazırdır. Özünü ondan gözlə.

Axmaq ineklər pələngin sözüne inandı, bir-birinə düşmən gözü ilə baxdılar. Şübhə onların içini didirdi. Tezliklə ineklər dalaşdılar, bir-birlərindən ayrı gəzməyə başladılar. Otlamaq üçün onların hərəsi bir tərəfə üz tutdu.

Pələngə də elə bu lazım idi. O, inekləri təkəlib, bir-bir parçaladı. Günlər, aylar keçdi. Naxirdə bir dənə də olsun inək qalmadı.

Elə o vaxtdan belə bir atalar sözü yarandı: "İneklərin dalaşması, pələngin bayramıdır".



NƏ ÜÇÜN MEYMONLAR AĞACDA YAŞAYIRLAR?

(Eve-Afrika nağılı)

Çöl pişiyi bütün günü meşədə ov axtarsa da, bir şey tuta bilmədi. O, bərk yorulmuşdu. Yerdə uzandı ki, bir az dincəlsin. Ancaq mozalanlar ona rahatlıq vermədilər ki, vermədilər. Birdən çöl pişiyi gördü ki, yaxınlıqdan bir meymun keçir. Onu çağırır əmr etdi ki, mənim milçəyimi qov! Meymun razılaşdı. O, milçəkləri qovanda pişik yuxuya getdi. Meymun onun quyruğunu ağaca bağlayıb qaçdı. Pişik yuxudan oyandı. Durub getmək istəyəndə gördü ki, quyruğu ağaca bağlanıb.

Elə bu vaxt pişik yaxınlıqda bir ilbiz gördü. Ondan xahiş elədi ki, gəl mənim quyruğumu ağacdən aç! İlbiz soruşdu:

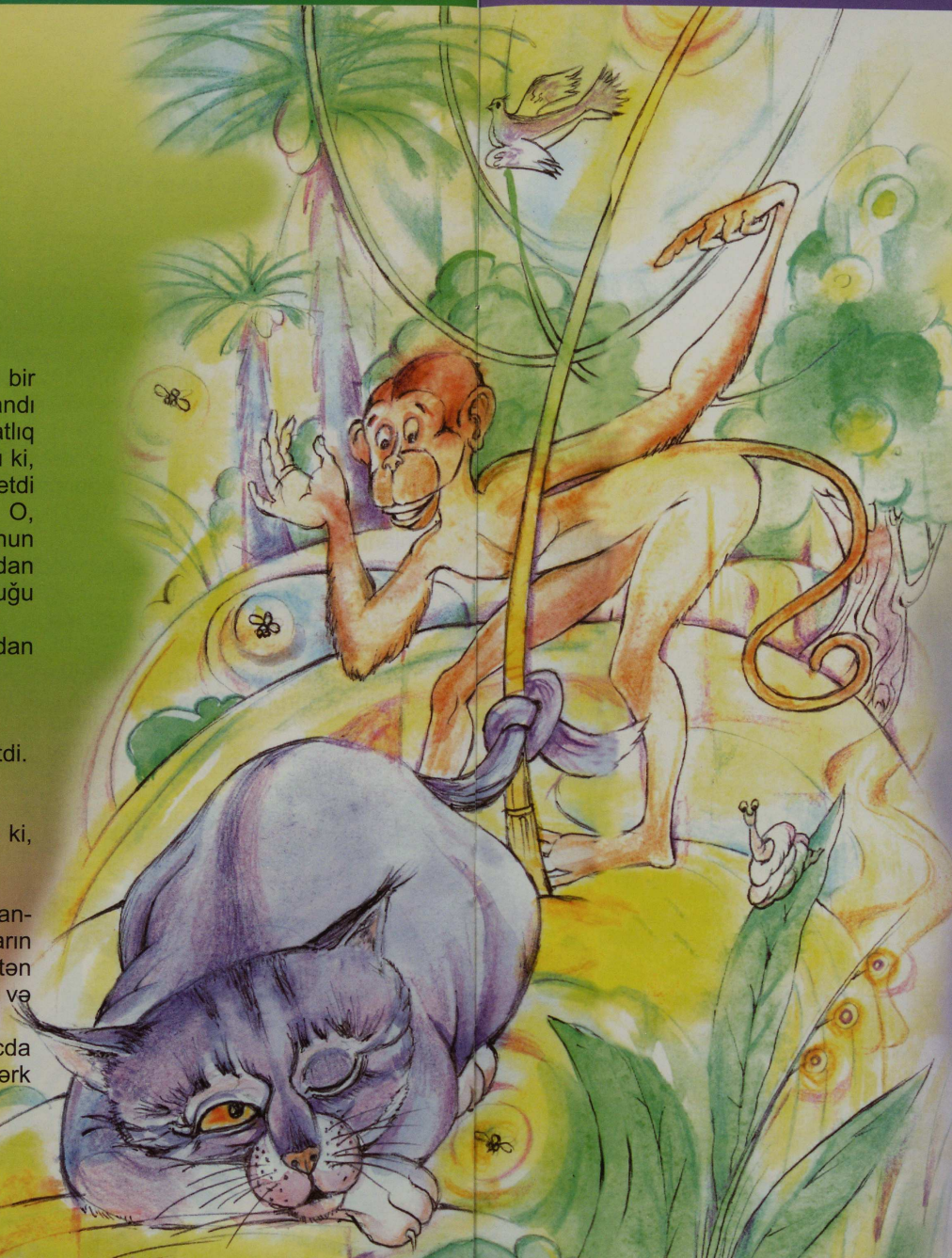
-Səni azad etsəm, məni öldürməzsən ki?!
-Yox, yox, arxayın ol, – meymun onu xatircəm etdi. İlbiz pişiyi azad etdi.

Çöl pişiyi evə gəlib heyvanlara dedi:
-Beş gündən sonra bütün meşəyə yayarsınız ki, mən ölmüşəm.

Heyvanlar onun arzusunu yerinə yetirdilər.

Çöl pişiyi ölü kimi yerdə uzanmışdı. Bütün heyvanlar gəlib onunla vidalaşdılar. Meymun da onların arasında idi. O, pişiyə yaxınlaşanda pişik qəflətən sıçrayıb onu tutmaq istədi. Meymun bərk qorxdı və ağaca dırmaşdı.

Belə deyirlər ki, meymunlar elə o vaxtdan ağacda yaşayırlar. Çünki onlar acıqlı çöl pişiyindən bərk qorxurlar.



NƏ ÜÇÜN KƏKLIYIN QUYRUĞU YOXDUR?

(Eve-Afrika nağılı)

Mava quşlara qanad verəndə, onlara quyruq vermədi. Dedi ki, hər bir quş quyruğu öz pulu ilə almalıdır.

Quyruğu isə şəhərdə satırdılar. Quşlar ora gedib pul qazanır, sonra o pulu verib özlərinə quyruq alırdılar. Mava xəbərdarlıq etmişdi ki, kim vaxtında pul gətirməsə, quyruqsuz qalacaq.

Təyin edilən gün bütün quşlar uçub şəhərə getdilər və özlərinə quyruq aldılar. Təkcə kəklikdən xəbər-ətər yox idi. Onu xeyli gözləsələr də, kəklik gəlib çıxmıdı.

Mava sonuncu quyruğu kəkliyin düşməni olan çöl göyərçininə satdı.

Çöl göyərçini uçub kəkliyin yanına gəldi. Quyruğunu göstərib forsladı:

-Ey, kəklik, şəhər uzaqda deyildi, vaxtında getsəydin, sən də özünə quyruq ala bilərdin.

Kəklik isə ona belə cavab verdi:

-Var-dövlət hələ xoşbəxtlik demək deyil!

Onlar mübahisə elədilər, dimdikləşdilər. Elə o vaxtdan çöl göyərçini kəkliyi görəndə kinayə ilə oxuyur:

-Şəhər uzaqda deyil, şəhər uzaqda deyil.

Kəklik isə özünü sındırmadan söyləyir:

-Var-dövlət hələ xoşbəxtlik demək deyil!

Elə o vaxtdan kəkliklə çöl göyərçini bir-biriləri ilə barışmayıblar.



NANKORLUQ

(Fon(Afrika) nağılı)

Tro-antilop və Kozo-ağac çox sadıq dost idilər. Onların dostluğunun tarixçəsi belə idi: Tro-antilop ovçulardan, yırtıcı canlılardan canını xilas etmək üçün çox əziyyət çəkirdi. Onun uca boyu və iri buynuzları o dəqiqə nəzərə çarpırdı.

Bir dəfə uzunmüddətli qaçışdan sonra ağacın gövdəsində dincələn Tro öz dərđini Kozoya dedi:

-Bacıcan, mən səni necə xilas etməyin yolunu bilirəm,- Kozo dilləndi.

-Sən təhlükə hiss edən kimi qaçıb mənim yanına gəl və qalın, sıx yarpaqlarımın arasında gizlən. Burada səni heç kəs tapa bilməz.

Tro-antilop ağaca öz dərin minnətdarlığını bildirdi. O gündən sonra bir təhlükə hiss edən kimi antilop qaçıb öz dostunun yerə çatan qalın, sıx yarpaqlarının arasında gizləndi. Burada o özünü çox rahat və təhlükəsiz hiss edirdi. Bir səhər acmış Kozo Kozonun yarpaqlarını yeməyə başladı. Kozo qəzəbləndi:

-Sən neyləyirsən? Mən sənə sığınacaq verməşəm, bunun əvəzini beləmi çıxırısan?

Antilopun heç vecinə deyildi. O, ağacın sözüne heç əhəmiyyət də verməyib, onun dadlı yarpaqlarını yeməyə başladı. Bir neçə gündən sonra antilop boyu çatan yarpaqların hamısını yedi. Ağac ağrısa da, göynəsə də dözüdü.

Bir dəfə antilop həmişə olduğu kimi ağacın dibində arxayınca yatmışdı. Yaxınlıqdan keçən ovçu bunu gördü, nişan alıb onu vurdu. Antilop öz nankorluğunun qurbanı oldu. O vaxtdan belə bir atalar sözü yarandı:

"-Səni düşməndən qoruyan ağacın yarpaqlarını yemə".

 Rəssam
Aytən



Üç ovçu

(Fransa nağılı)

Biri var idi, biri yox idi, üç ovçu var idi. Onlardan ikisi çıpaq gəzirdi, üçüncünün isə ümumiyyətlə, geyinməyə paltarı yox idi. Ovçuların üç tüfəngi var idi. İkisinin lüləsi, üçüncünün çaxmağı yox idi. Ovçular şəhərdən çıxıb getdilər, getdilər, bir meşəyə rast gəldilər. Meşənin yaxınlığında onlar üç dovşan vurdular. İkisini buraxdılar, üçüncü isə özü qaçıb getdi. Ovçular ovladıqları dovşanları paltarı olmayan dostlarının cibinə qoydular.

-Ay dadi-bidad! Qaçıb gedən dovşanı bəs biz necə bişirəcəyik?- ovçular düşündülər.

Onlar yenə öz yollarına davam etdilər. Getdilər, getdilər, lap uzaqda bir evə rast gəldilər. Bu evin nə divarları, nə tavanı, nə də qapı-pəncərəsi var idi. Ovçular qapını bərkənd döydülər. Evdə olmayan ev sahibi soruşdu:

-Qapını döyən kimdi? Sizə nə lazım idi?

-Qərib ovçularıq. Qaçıb gedən dovşanları bişirmək üçün bizə qazan verərsinizmi?

Ev sahibi təəccüblə dedi:

- Mənim cəmi-cümletani üç qazanım var. İkisinin altı yoxdu. Üçüncü isə heç nəyə yaramır.

Ovçular ovladıqlarını altı yox qazanlarda bişirib yedilər.

Əziz dost, istəsən sən də qonaq ola bilərsən! Hə, deyin görək dovşan əti xoşunuza gəldimi? Bəs danışdığım içi yalan-palanla dolu nağıl necə?

CANAVAR

Dat nağılı

Bir qoca kişi ilə bir qarı var idi. Onların beş qzusu, bir qulunu, bir iti, bir pişiyi var idi. Qoca ilə qarı quzuları otarmaq üçün balaca bir çoban tutmuşdular.

Bir dəfə çoban quzuları otaranda onun qarşısına bir canavar çıxdı. O soruşdu:

-Bu quzular sənindi?

-Mənimdi.

-Öz yeməyini mənə ver, yoxsa quzulardan birini yeyəcəyəm.

Balaca çoban öz yeməyini canavara vermədi. O isə acıqlanıb quzulardan birini yedi.

Bu söhbət hər gün təkrar olundu və ac qurd quzuların beşini də yedi.

Altıncı gün çoban qulunu otarmağa aparanda yenə də qurd gəlib çıxdı. Dedi ki, yemək dolu bağlamanı verməsən, qulunu yeyəcəyəm.

Canavar qulunu da yedi.

Çoban başına gələnləri danışdı. Sahibi isə onu qovdu. Dedi ki, quzuları və qulunu tapıb gətirməyəncə evə qayıtma.

Balaca çoban evdən çıxıb hara gəldi gedirdi. Heç quzuları axtarmırdı da. Çünki yaxşı bilirdi ki, onları canavar yeyib.

Yenə də qurd balaca çobanın qarşısına gəldi. Dedi ki, mənə yemək verməsən, səni yeyəcəyəm.

Çobanın qurda veriləsi bir şeyi qalmamışdı. Canavar onun özünü də uddu.

Bu minvalla canavar qoca kişini də, qarını da yedi.



İt öz sahiblərini axtarmağa getdi. O, qarşısına çıxan canavardan quzuları, qulunu, balaca çobanı, qoca qarını və kişini görüb-görmədiyini soruşdu.

Canavar dişlərini şaqqıldada-şaqqıldada öz qarnını göstərdi.

-Onların hamısı burdadı. Ancaq narahat olma, sənin üçün də bir yer tapılar.

Canavar iti də yedi. Heç kəsin evə qayıtmadığını gören pişik onları axtarmağa getdi. Canavara rast gələndə soruşdu ki, mənim sahiblərimi, onların quzularını, qulununu və itini, balaca çobanı görmədinmi?

Canavar dedi:

-Onların hamısı mənim qarnımdadı. Ancaq sənin üçün də bir yer taparam

Canavar bunu deyib, pişiyi də uddu.

Ancaq onun qarnı az qalırdı ki, partlasın. Pişik bir tərəfdən, it bir təfdən canavarın qarnını dişləməyə başladılar. Acgöz qurdun qarnı parça-parça oldu. Quzular da, at balası da, çoban da, qoca ilə qarı da, it də, pişik də azadlığı çıxdılar.

Onlar acgöz canavarı öldürüb evlərinə qayıtdılar.

Qiymət 1 manat

GÖYƏRCİN

№ 8 (601)

**İbtidai sinif şagirdləri
və məktəbəqədər
azyaşlı uşaqlar üçün
aylıq jurnal**

1958- ci ildən çıxır

**Təsisçi:
Azərbaycan Gənclər İttifaqı**

**Baş redaktor
Rafiq Yusifoğlu**

**Redaksiya heyəti:
Ağacan Əhmədov
Zahid Xəlil
İlyas Tapdıq
Məhərrəm Qasımlı
Qəşəm İsabeyli
Günəl Almaz**

**Məsul katib
İlqar Mehdiyev**

**Bədii redaktor
Arif Hüseynov**

**Dizayner -rəssam
Kübra Salamova**

**Redaksiyanın ünvanı:
Bakı- AZ1073,
Mətbuat prospekti,
529- cu məhəllə.
Telefon: 539 08 53**

**Çapa imzalanıb: 16.05.13
Sifariş: 1534
Tiraj: 1500
Kağız formatı: 60\90\1\8
Çap vərəqi: 2,5
Hesab-nəşr vərəqi: 3,93
Ofset üsulu ilə çap olunub.**

**Bakı
"Azərbaycan" nəşriyyatının
mətbəəsi**

Lisənziya № 022328

**Üz qabığındakı rəsm
Aytən Şirzadovanındır**

Kitabın içindəkilər



AZMAN VƏ QARDAŞLAR4-5



LEOPARD VƏ ANTİLOP.....6-7



**KİÇİK SIÇANIN BÖYÜK
SƏRGÜZƏŞTLƏRİ8-9**



AĞILLI DOVŞAN.....10



BUQƏLƏMUNUN RƏNGİ NECƏDİR?.....11



İT VƏ TOYUQ.....12



**İNƏKLƏRİN DALAŞMASI
PƏLƏNG ÜÇÜN BAYRAMDI.....13**



**NƏ ÜÇÜN MEYMONLAR
AĞACDA YAŞAYIRLAR?.....14**



**NƏ ÜÇÜN KƏKLIYIN
QUYRUĞU YOXDUR?.....15**



NANKORLUQ.....16



ÜÇ OVÇU.....17



CANAVAR.....18